

РЕШЕНИЕ

№ 234

гр. София , 07.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 5-ТИ НАКАЗАТЕЛЕН в публично заседание на четиринадесети юни, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател:	Камен Иванов
Членове:	Иванка Шкодрова Атанаска Китипова

в присъствието на прокурора Ангел Атанасов Попколев (АП-София) като разгледа докладваното от Атанаска Китипова Въззивно наказателно дело от общ характер № 20211000600269 по описа за 2021 година

Производството е въззивно, по реда на глава XXI от НПК.

Образувано е по жалба от адв.Б. В., защитник на С. В. С., подсъдим по нохд №71/2020г. по описа на ОС Видин, ведно с допълнение към жалбата, както и по въззивни жалби, ведно с допълнителни такива, от частните обвинители и граждански ищци М.Д. и Ж.Д., чрез поверениците адв.И. и адв.С., против присъда №59/29.10.2020г., постановена по същото дело.

С атакуваната присъда подсъдимият С. В. С. е бил признат за виновен в това, че на 17.01.2019г. в гр.***, в дома му на ул.“****“ №5А, умишлено умъртвил И. Й. Д., като му причинил съчетана травма, изразяваща се в закрыта черепно-мозъчна и лицева травма – кръвонасядания на меките черепни обвивки и лицето със счупване на носни кости, кръвоизлив под външната обвивка на двете очни ябълки, кръвонасядане на двете устни и разкъсно-контузни рани на горна /3 на брой/, кръвонасядане на лява ушна мида и кръвоизлив под твърдата мозъчна обвивка, розов ликвор, околософдов и клетъчен оток, гръдна травма – множествени счупвания на ребра, двустранно, с разкъсване на междуребрена мускулатура /7-мо и 8-мо ребро вляво/ и

кръвонасядане на същата, кръвоизлив в двете гръдни кухини, охлузвания на гръдния кош, охлузвания на двете рамена и драскотини вляво, охлузване на левия лакът, драскотини вдясно, поясно и към седалището, кръвонасядане и охлузвания на двете колена, кръвонасядания на коремната стена, довели до остра дихателна и сърдечно-съдова недостатъчност, като деянието е извършено по особено мъчителен начин за убийтия – престъпление по чл.116, ал.1, т.6, пр.2 във вр. с чл.115 от НК, за което е осъден да изтърпи наказание „Лишаване от свобода“ за срок от 18 години, при първоначален строг затворнически режим. На основание чл.59, ал.1 от НК е приспаднато времето от 20.01.2019г., през което подсъдимият е бил задържан под стража. С присъдата са уважени частично предявените граждански искиове, С. е бил осъден да заплати на съпругата и сина на починалия М.Д. и Ж.Д. сумите от по 100 000 /сто хиляди/ лева обезщетение за неимуществени вреди, като до пълните размери на исковите до 150 000 /сто и петдесет хиляди/ лева те са били отхвърлени. На децата от първия брак на Д. Г.Г. и В.Д. С. е бил осъден да заплати по 50 000 /петдесет хиляди/ лева като обезщетение за неимуществени вреди, като до пълните размери от 100 000 /сто хиляди/ лева исковите са били отхвърлени. Съдът се е произнесъл по веществените доказателства, осъдил е подсъдимия да заплати на основание чл.189, ал.1 от НК разноските по делото, държавна такса по гражданските искиове и разноските на частните обвинители и граждански ищци.

В жалбата на защитника на подсъдимия се твърди, че присъдата е незаконосъобразна и необоснована.Изложени са доводи, че съдът е съобразил най-вече настъпилия вредоносен резултат, описаните травматични увреждания на пострадалия, като е игнорирал доказателства – протокол за оглед на местопроизшествие, ведно с фотоалбум, СМЕ относно защитните находки и липсата на такива у пострадалия, ДНК експертиза за същите обстоятелства, психиатрично-психологическата експертиза относно физиологичния афект, стрес и страх, достоверността на твърденията на подсъдимия. За тези доказателства се твърди, че сочат наличието на признаците на чл.12, ал.4 от НК, в каквата насока са доводите на друг състав на ВОС по чнд №198/2019г. в протоколно определение от 28.08.2019г. Предвид тези съображения се иска отмяна на присъдата и оправдаване на С.. В допълнителната жалба се оспорва, че съдът е кредитирал обясненията на

подсъдимия от ДП, а не тези от съдебното следствие, както и че не е кредитирано заключението на СППЕ за състоянието на физиологичен афект, без са е обосновано на какви научни методи се основава този извод и без да е назначена допълнителна или повторна експертиза. Според допълнението, необосновано е прието наличието на квалифициращия елемент по чл.116, ал.1, т.6 от НК – особено мъчителен за убийтия начин на причиняване на смъртта, въпреки посоченото в мотивите, че след употребения алкохол болковата чувствителност на пострадалия е била понижена. Като е отхвърлил възможностите да са налице предпоставките по чл.12, ал.4 от НК, по чл.118 от НК и по чл.124 от НК, съдът не е посочил какъв е бил евентуалният мотив на подсъдимия да извърши деянието, като в същото време е кредитирал обясненията му само от ДП.

С въззивните жалби на частните обвинители М.Д. и Ж.Д. и в допълненията към тях, се оспорва като снизходителен размерът на наказанието „Лишаване от свобода“ за срок от 18 години, твърди се, че той не отговаря на степента на обществена опасност на подсъдимия, който не е изразил съжаление или разкаяние, а напротив, възприел е защитна теза, че е жертва на посегателство, като навежда недоказани и недопустими доводи относно личността на пострадалия. Твърди се, че неколkokратно е бил нанасян побой на пострадалия, което е установено от показанията на свидетелката М. Г., първоначално дори да е възникнало сбиване, при което и пострадалият да е ударил С., при последващите удари Д. е бил в безпомощно състояние, а подсъдимият е съзнавал какви могат да бъдат последиците от този побой и му е нанасял удари по главата и тялото, деянието е извършено с необяснима жестокост, за да се получат такива тежки травми. Искане се въззивният съд да приеме, че престъплението е извършено при превес на отегчаващите вината обстоятелства, като се измени присъдата и размерът на наказанието да бъде определен към максималния, а именно да се наложи наказание „Доживотен затвор“, което изцяло ще отговаря на целите на индивидуалната превенция по чл.36 от НК.

Представителят на САП пледира за потвърждаване на първоинстанционния акт, тъй като фактическата обстановка е установена в пълнота, установено е участието на подсъдимия при извършване на деянието, както и конкретният престъпен състав. Твърденията за осъществено

престъпление по чл.118 от НК не намират подкрепа в практиката на ВКС, която е категорична кое престъпление може да се квалифицира по този текст. Навеждат се доводи ,че първоинстанционният съд изцяло е съобразил смекчаващите и отегчаващи вината обстоятелства и наказанието е индивидуализирано правилно.

Пред въззивния съд повереникът на частните обвинители и жалбоподатели М.Д. и Ж.Д. твърди, че обвинението е безспорно доказано, фактическата обстановка е била възприета правилно от първоинстанционния съд, подсъдимият правилно е бил признат за виновен, но наказанието трябва да бъде изменено, като се определи в по-висок размер по преценка на съда. В тази насока се поддържат аргументите във въззивните жалби относно начина на извършване на престъплението и процесуалното поведение на подсъдимия. Искане за изменение на присъдата или алтернативно да бъде потвърдена.

Частният обвинител и жалбоподател Ж.Д. пред настоящия състав поддържа пледоарията на повереника си.

Повереникът на частните обвинители Г.Г. и В.Д. пледира за основателност на въззивните жалби на другите частни обвинители, твърди, че не са налице предпоставките да се преквалифицира деянието като такова по чл.118 от НК, това е доказано от заключението на повторната СППЕ. Искане за изменение на присъдата, като се наложи наказание, съответстващо на тежестта на престъплението или алтернативно потвърждаване на първоинстанционната присъда.

Пред въззивния съд защитникът поддържа основанията, посочени в жалбата, че присъдата е неправилна относно правната квалификация и необоснована. В мотивите е прието, че пострадалият е извършил престъпление против половата неприкосновеност на подсъдимия, такива са фактите по делото, пострадалият е бил със смъкнати гащи и анцуг, до коленете, експертизите говорят за достоверност на обясненията на подсъдимия за случилото се, той има ясен спомен, обясненията му са последователни и непротиворечиви от самото му задържане, потвърждават се от беседата с полицаи. Въпреки че е прието наличието на такова посегателство, съдът не е приел, че е налице афект, страх, гняв, както е посочено в експертизата, без в мотивите си да обоснове защо не приема

изводите ѝ, същевременно не е направил и опит да коригира тези изводи. Искането за назначаване на повторна експертиза от държавното и частно обвинение също не е обосновано, вещите лица по първоначалната експертиза пред втората инстанция по професионален начин са защитили тезата си. Тя е по-близо до житейската, защото когато се извърши посегателство върху нормален хетеросексуален мъж, е нормално той да изпита чувствата, които посочва подсъдимия. В протоколно определение №85 от 28.08.2019г. на ОС Видин е аргументирано, че са извършени действия при превишаване на пределите на неизбежната отбрана. Втората експертиза почти повтаря изводите на първата, подсъдимият е бил вменяем, могъл е да ръководи постъпките си, разбирал е свойството и значението и е могъл да възприема това, което се случва и да го възпроизвежда, алкохолът му е навредил само за това, че не може да изпадне в състояние на физиологичен афект, а поведението на пострадалия е факт с изключителен интензитет, може да предизвика бурни психически реакции, каквото е определението за афект. Затова защитникът приема заключението на първата експертиза като аргументирано и подкрепено и от теорията, обективизирана в книгата на професор С. Р., че алкохолът може да надгради, но в никакъв случай не може да бъде пречка за наличието на афектно състояние. Затова защитната теза е, че е имало противоправно поведение от страна на пострадалия, налице е афектно състояние на подсъдимия, той е изпаднал в състояние на страх и е налице хипотезата по чл.12, ал.4 от НК, от страна на отбраняващата се страна. Алтернативно защитникът пледира за приложение на разпоредбата на чл.118 от НК, както и за неправилно определяне на наказанието при настоящата правна квалификация, тъй като съдът е посочил като отегчаващо вината обстоятелство квалифициращото такова по чл.116, ал.1, т.6 от НК, а в случая има само едно смекчаващо вината обстоятелство и това е съдебното минало на подсъдимия, а отегчаващи отговорността обстоятелства няма. Искане за оправдаване на подсъдимия, алтернативно изменение на присъдата, като се преквалифицира престъплението по чл.118 от НК и наказание се определи около минимума в санкционната част на нормата, съобразно съдебния статус на подсъдимия.

Подсъдимият С. в последната си дума заявява, че на основание чл.12, ал.4 от НК е невинен.

По време на въззивното съдебно следствие е проведен допълнителен разпит на експертите, изготвили СППЕ на ДП, назначена и приобщена е повторна СППЕ. Подсъдимият е поддържал обясненията си, които вече е дал по делото и е заявил, че в действията му не е имало умисъл.

Софийският апелативен съд, след като обсъди доводите на страните, доказателствата по делото и при цялостна проверка на обжалваната присъда на основание [чл.314, ал.1 от НПК](#), прие, че първоинстанционният съд, в мотивите на присъдата си правилно е установил и възпроизвел фактическата обстановка. Въззивният съдебен състав възприема фактическите констатации, като на свой ред счита за установени и доказани следните факти, относими към предмета на делото:

Подсъдимият С. В. С. е роден на ***г. в гр.***, с постоянен адрес в гр.***, българин, български гражданин, неосъждан, със средно образование, неженен, безработен. Към момента на деянието – 17.01.2019г., той живял с майка си, през зимата не работел, а през летния сезон обичайно си намирал работа по Черноморието, като готвач. Той се познавал с Д., живеели в близост един до друг, поддържали нормални отношения, не били близки. И. Й. Д. бил на 57 години, имал съпруга – М.Д., която работела в Англия от 2017г., поддържала постоянна връзка с него по телефона, виждали се по празници, изпращала му пари, имали планове за бъдещето, той се грижил за дома им в гр.***. Дватамата имали син – Ж.Д., той редовно общувал с баща си, имали силна връзка, а с децата си от първия брак Г.Г. и В.Д., пострадалият рядко поддържал връзка, независимо че последните години живеел близо до тях – те се намирал в гр.***. След заминаването на съпругата му в Англия, Д. се преместил да живее от гр.*** в гр.***, на втория етаж на наследствена къща на жена му, а на първия етаж живеела тъща му М. Г.. Тъй като бил добър човек, общителен и обичал събиранията, включително и ги инициирал често, той се сприятелил с В. И., М. М., Г. В., с които често се събирал в компания за ядене и пиене, общувал и със съседа си В. В. по същия начин. Под въздействието на алкохола Д. ставал разговорлив, разказвал истории, свързани с живота му, включително говорел за жени, понякога ставал заядлив, но никога не е демонстрирал хомосексуални наклонности.

На 14.01.2017г. Д. получил доставка на нови мебели, докато те били в

кашони на улицата, минал С. и по молба на пострадалия му помогнал да внесат кашоните в дома му, за помощта Д. казал, че ще го почерпи. След два дни, на 16.01.2017г., пострадалият поканил тъща си да види новите мебели, споделил с нея, че се уморил от свършената работа и два пъти се обаждал да кани в дома си съседа си В., на пържоли. Той му отказал, като обяснил, че си има работа и когато се прибрал към 20.00 часа в къщи, видял у Д. да свети, но не чул нищо. Около 19.00 часа Д. поканил чрез съобщение през мобилно приложение С., за да пият вино, той приел и към 20.30 часа отишъл в дома му. Седнали в кухнята, на масата имало пържоли и вино, пострадалият започнал да разказва истории от живота си. Двамата пили до късно през нощта, живеещата на долния етаж Г. чула след полунощ, около 4 часа и около 6 сутринта силен шум, идващ от кухнята на зет й, викове и силни удари, след което всичко утихнало, но не се притеснила, защото знаела, че при зет че събират често компании. След като изпил значително количество вино, по някое време през нощта подсъдимият заспал на масата. Събудил се, защото усетил галене по главата и ушите, чул, че му се говори „като на жена“ и като отворил очи, видял пострадалия да извършва тези действия, казал му да спре, но Д. продължил, С. го ударил с десния си лакът в лицето, от носа на пострадалия протекла кръв и той паднал на пода, тогава подсъдимият видял, че той е със свалени до коленете гащи. Подсъдимият станал, за да си тръгне, но Д. го хванал за краката, при което и той паднал, ядосал се и започнал да нанася удари на пострадалия с ръце и крака, удрял го по тялото и главата, макар че той не можел да се защитава, С. му нанесъл удари с юмруци в главата, с колена натиснал гърдите му, удрял го и по тялото, боят продължил не по-малко от 5 минути, след което подсъдимият си тръгнал и оставил Д. на пода, още жив, говорещ нещо неразбираемо. След като се прибрал в дома си, подсъдимият заспал с дрехите и се събудил около обяд на 17.01.2019г., тогава видял, че има кървави петна по суичъра, с който бил облечен, по анцунга и по подметките на обувките. До 19.01.2019г. не знаел какво се е случило с пострадалия, тогава минавайки покрай магазин в града, чул за смъртта му. След това се прибрал, блокирал го в социалната мрежа, чрез която контактували и изпратил в пералня дрехите и обувките, с които бил през нощта на 17.01.2019г. За тъщата на Д. денят на 17.01.2019г. минал обичайно, на следващия ден, около 16 часа, забелязала, че кучето на двора е нервно, решила да пита зет си дали е нахранено и звъннала на телефона му, той не се

обади и тя позвънила на съседа В., за да провери дали не е при него, но той също не отговорил. Обадила се на внука си Ж.Д., той казал, че от два дни търси баща си по телефона, но той не му отговаря, майка му също казала, че не ѝ отговаря, затова поискал баба му да се качи до етажа на баща му и да провери какво става, без да затваря телефона. Ключът бил на вратата на етажа, Г. почукала, извикала, след като никой не се обади отвътре, влязла в коридора, където било тъмно, видяла, че вратата на кухнята е открената, опитала да отвори, но не могла, защото тялото на легнал на пода човек опирало във вратата. Ж.Д. ѝ казал да се обади на тел.112, защото помислили, че на И. Д. му е станало лошо, след като пристигнала линейка, медикът проверил и казал на Г., че зет ѝ е починал от насилствена смърт и че на масата има две чинии. На 20.01.2019г. С. бил задържан със заповед от същата дата, на основание чл.72, ал.1 от ЗМВР, за 24 часа, пред началника на участък с.*** към РУ-Белоградчик по време на беседа първоначално отричал да е виждал пострадалия, но по-късно разказал за случилото се в дома на Д.. При извършения обиск на С. у него е открито едно топче, реагирало при наркополеви тест на канабис, с тегло 0.10 грама. След откриването на пострадалия бил извършен оглед на местопроизшествие, при който били иззети веществени доказателства, на 19.01.2019г. бил извършен оглед на труп, на 20.01.2019г. бил извършен оглед на лицето С., за който бил съставен протокол за освидетелстване и също били иззети веществени доказателства, допълнително на 20.01.2019г. бил извършен повторен оглед на местопроизшествие и били иззети още веществени доказателства, извършено било и претърсване в дома на подсъдимия, при което също са иззети веществени доказателства.

Съгласно заключението на съдебномедицинската експертиза на труп, изготвено от вещото лице д-р Р. А., при огледа на тялото на Д. и при аутопсията са установени съчетани травми, изразяващи се в закрыта черепно-мозъчна и лицева травма – кръвонасядания на меките черепни обвивки и лицето със счупване на носни кости, кръвоизлив под външната обвивка на двете очни ябълки, кръвонасядане на двете устни и три разкъсно-контузни рани на горна устна, кръвонасядане на лявата ушна мида и кръвоизлив под твърдата мозъчна обвивка, розов ликвор, околосъдов и окооклетъчен оток, гръдна травма – множество счупвания на ребра, двустранно, с разкъсване на

междуребрената мускулатура /7-мо и 8-мо ребро в ляво/, при допълнителен вътрешен оглед е установено, че са счупени всички ребра, без първите две, кръвонасядане на същите, кръвоизлив в двете гръдни кухини, охлузвания на гръдния кош, охлузвания на двете рамена и драскотини в ляво, охлузване на ляв лакът, драскотини в дясно поясно и съм седалищно, кръвонасядане и охлузване на двете колена, кръвонасядания по коремната стена, порезна рана на лявата буза. Установената концентрация на алкохол в кръвта на починалия е била 0.82 промила, в урината – 2.45 промила, налице са макроскопски и микроскопски данни за прижизненост на уврежданията, починалият е имал хипертрофия на миокарда и атеросклероза, ХОББ и антракоза, затлъстяване втора и трета степен. Причината за смъртта е описаната съчетана травма, довела до остра дихателна и сърдечно-съдова недостатъчност, смъртта е в пряка причинно-следствена връзка с описаните увреждания и е настъпила бързо, но не веднага, видно от установените кръвопропивания и кръвоизливи, за които е необходимо време, всички увреждания са прижизнени. По механизъм отговарят да са причинени от действието на твърди, тъпи предмети със широка повърхност – удари с такива, като в областта на главата и гръдния кош същите са били със значителна кинетична енергия и са довели до кръвоизлив под мозъчната обвивка, счупване на ребра с разкъсване на междуребрената мускулатура, множеството счупвания на ребра по две, три линии отговарят да бъдат получени при притискане на гръдния кош с колена или тяло върху пода, уврежданията добре отговарят да са получени при удари с ръка /лакът в областта на лицето, охлузванията в областта на двете рамена и гръдния кош могат да бъдат получени при ритане и/или падане, а счупванията на ребрата при притискане. Уврежданията не могат да бъдат самопричинени и не могат да бъдат получени при падане/падания от собствен ръст и не са установени увреждания, които с категоричност да бъдат определени като защитни. Увреждането на лявата буза може да бъде определено като повърхностно и отговаря да бъде получено от тангенционалното действие на твърд предмет с остър връх и режещ ръб, като посоката е била отдолу на горе спрямо надлъжната ос на лицето. По време на получаване на уврежданията починалият и нападателят са били един срещу друг. Към момента на настъпване на смъртта пострадалият е бил в лека степен на алкохолно опиване във фаза на елиминация, с наличие на значително количество алкохол в урината, което означава, че максималната

алкохолна концентрация в кръвта е била над 2.5 на хиляда, т.е. със сигурност и в значителна степен е бил повлиян от действието на алкохол. Имал е дихателна и сърдечна дейност най-вероятно 6-8 часа, т.е. уврежданията биха могли да са получени след 21.00ч. на 16.01.2019г. В назначената допълнителна СМЕ №282/2019г. вещото лице е дало заключение, че не може да се отговори на въпроса дали Д. е бил в шоково, безсъзнателно състояние със загуба на сетивност през времето на причиняване на уврежданията. В заключението на допълнителната СМЕ №114/2020г., изпълнено от същото вещо лице, е уточнено, че в причината за смъртта на Д. е съчетаната травма, довела до остра дихателна и сърдечно-съдова недостатъчност, като в генезиса на смъртта участват закритата черепно-мозъчна и лицева травма и гръдна травма, а по механизъм уврежданията отговарят да са причинени по описания по-горе начин, като е уточнено, че притискането между твърди тъпи предмети с широка повърхност е в предно-задна посока, счупванията на 7 и 8 ребро могат да бъдат причинени и от удар с твърд предмет със значителна сила в посочената област. При висок интензитет на ударите са достатъчни и 5 минути за нанасяне на уврежданията, а счупванията на ребрата не могат да се причинят само с 3-4 удара. По отношение на повлияването на Д. от алкохола предвид установената концентрация на алкохол в кръвта му, е посочено, че това състояние с проявява със значително подтискане на централната нервна система, понижена болкова чувствителност, значителни нарушения на мисловната дейност, сетивността, което в съчетание с черепно-мозъчната травма е действало в посока понижена болкова чувствителност и е имало нарушения на сетивността и мисловната дейност. Поносимостта към болка е строго индивидуална и не може да се определи точно дали пострадалият е изпитвал силни болки, а може да се каже само, че е изпитвал болка и страдание, съответстващи на този вид травми и при тези обстоятелства. Обяснено е подробно защо в първата експертиза е посочено, че смъртта е настъпила бързо – изразени трупни петна, течна кръв, точковидни кръвоизливи по лигавицата на бъбречните легенчета, околосъдов и околоклетъчен оток в мозъчния паренхим, като са посочени етапите, характеризиращи периода на умиране, подробно са описани трите периода при настъпване на смъртта, без категорично да е посочено, че имат отношение за времето между нанасяне на телесните увреждания и процеса на умиране.

По иззетите от местопроизшествието веществени доказателства е установен чрез заключение на ДНК експертиза биологичен материал от пострадалия и подсъдимия, в различно съотношение – по стъклена чаша на цветя и угарки. Чрез заключението на дактилоскопна експертиза са доказани следи от подсъдимия по задната част на облегалка на дървен стол в кухнята – комбинация от три пръста – среден, безименен и малък, на лявата ръка.

След задържането му на 20.01.2019г. С. е дал писмено съгласие за освидетелстване, за което е съставен надлежен протокол, в него са отразени три охлузвания на дясното рамо на подсъдимия, надлъжни, с дължина 2х6 см. и 1х9 см., на лявото рамо е открит хематом и зачервяване с дължина 2 см., в зоната на кръста, повече от дясната страна, е открито зачервяване с дължина 13 см., на дясната длан имало охлузно-контузни наранявания и оток в зоната на метакарпалните кости, на лакът на лявата ръка е имало оток и охлузване с дължина около 3 см., надлъжно. Същите констатации са били отразени в лист за преглед на пациент в КДБ/СО от 20.01.2019г.

С. е бил прегледан от психиатър и интервюиран от психолог, след което е изготвена СППЕ в хода на ДП, впоследствие в хода на въззивното съдебно следствие е назначена повторна СППЕ. От заключението на първата експертиза е установено, че след направен тест за агресивност, подсъдимият е директно агресивна личност, по различните скали е отчетен различен процент, но все над средния такъв – по скала за телесна агресия 60%, по скала за вербална агресия 80%, по скала за индиректна агресия 80% и вина след агресия 70%. Направен е извод, че подсъдимият е склонен към телесна агресия, причиняване на щети в чужда вреда, има склонност да проявява пряко използване на физическа сила спрямо друго лице, също и индиректна агресия. Тъй като са отчетени високи стойности по скалата вина след агресия, е развита способността за репарация и поемане на отговорност, тестът е отчетел ниски стойности по скалата „Лъжа“, т.е. изследваното лице според заключението, е давало коректни отговори. Според психологическото изследване, характерът на подсъдимия е възбудим, а темпераментът – екзалтиран и циклотимен тип. Той е импулсивен тип, неуравновесен, с нисък самоконтрол, с позитивно отношение към околните и нещата, с които се занимава. Нарастването на агресивността е съпроводено с активизиране на съответни действия, осмислянето като правило е затруднено и забавено, като

осъзнатата преработка на ситуацията се осъществява след това, а не по време на ситуацията. Тези резултати насочват за колебания на настроението от възторг от радостни събития до пълно отчаяние от тъжни, периодична смяна на настроенията и зависимост от външни събития. Личността му е характеризирана с недостатъчна управляемост и слаб контрол над влечения и потребности, съчетани с желание за физическо удоволствие, доминира външната локализация на контрола, в конфликтни ситуации заема предимно активната страна. Психологът е допуснал, че поведението на С. е било мотивирано от повишената раздразнителност, себеотносност, недостатъчно развито чувство за дистанция в отношенията, както и недооценъчност на собствените действия. С. е със занижен импулсен контрол, успява да удържа реактивността си при определени ситуации, има силно развито чувство за несправедливост като следствие от нарцистични наранявания и фрустрация, много високи показатели по скалата за вина, нужда да се пази достойнството му. В случая е бил в състояние на обикновено алкохолно опиване, алкохолът потенцира латентни нива на агресивност, в състоянието на алкохолно опиване отслабва волевия и интелектуален коректор и улеснява агресивното поведение, води до нарушение на психичните функции – вниманието се разстройва, настроението се променя, съжденията са повърхностни, задръжките отслабват, нравствените принципи отпадат. Съзнанието не е разстроено, защото тези промени имат количествен, а не качествен характер.

От заключението на приобщената в хода на въззивното съдебно следствие нова комплексна СППЕ е установено, че С. не страда от същинско психично заболяване, което да може да се приравни към краткотрайно или продължително разстройство на съзнанието, няма данни да е страдал от такова разстройство и към инкриминирания период, интелектуалното му развитие е в норма, личността е с по-изразени личностови особености в посока на емоционално волева неустойчивост, няма данни за разстройство на личността, за зависимост към алкохол и други психоактивни вещества, включително и марихуана. По време на инцидента подсъдимият следва да се е намирал под влияние на силни негативни емоции, по негови данни страх от изнасилване и от загуба на живота, обида и възмущение от поведението на пострадалия. Към момента на деянието няма данни за състояние, което да доведе до отпадане на базисните му психични годности и той е могъл да

разбира свойството и значението на постъпките си и да ги ръководи. Състоянието, в което се е намирал, въпреки алкохолното опиване и твърденията му за преживян силен страх, му е позволявало да предвиди последствията от своите действия. Към момента на изготвяне на заключението не са установени отклонения от нормалното състояние на подсъдимия. Установена е известна емоционално-волева неустойчивост, но тя е в рамките на широката норма, в този смисъл може да се приеме, че той има повишена раздразнителност, но тя не е от патологичен характер. При подсъдимия не е установено състояние, протичащо с разстройство на съзнанието, което да доведе до невменяемост, не му е провеждано лечение по повод на някакво психическо разстройство, не се води на диспансерен отчет, няма данни да са прилагани принудителни медицински мерки. Психологическите особености са в широките граници на общоприетата норма, налице е известна дисхармоничност по посока емоционална и волева неустойчивост, недостигаща до степен на личностово разстройство. Очакванията от живота му са оптимистични, но усилията за житейско справяне - недостатъчно ефективни, което води до вътрешна емоционална неудовлетвореност и като последица безпокойство и склонност към импулсивни действия и постъпки, които в нормалното общуване се стреми да ограничава, за да избегне напрежението от евентуални конфликтни ситуации. Доминиращо влияние върху поведението му оказва желанието му да се изявява успешно и да получава одобрение от страна на обкръжението си, както и до постигне добър житейски статус, което на практика остава неудовлетворено поради ориентиране към дейности, доставящи предимно удоволствие, за сметка на конкретните цели. Не са констатирани данни за агресивно себеутвърждаване като основен мотив в поведението на подсъдимия. Индивидуалните особености на личността му не могат да повлияят съществено върху способността му за правилна преценка и правилно възприятие на обстоятелствата, имащи значение по делото. Ако желае, може да дава достоверни обяснения за извършеното от него, те съответстват на неговата възраст и интелект, няма данни за повишена внушаемост. Към момента на извършване на деянието не е бил в състояние на физиологичен афект, тъй като на първо място, е бил значително алкохолно повлиян, а при наличие на повлияност от алкохол не може да се обсъжда възникване на такова емоционално състояние, тъй като тук емоциите са

предопределени от нарушената емоционална реактивност под въздействието на алкохола, освен това описваното от него състояние към момента на деянието по своите симптоми и протичане, не отговаря на диагностичните критерии на физиологичен афект. С категоричност вещите лица отричат наличието на патологичен афект. Подсъдимият е бил в обикновено алкохолно опиване, в средната му степен, при което е била налице повишена емоционална реактивност, която е причината за агресивните действия, единствената причина за тези действия е значителната алкохолна повлияност с всичките ѝ характеристики, а не физиологичен афект, който не може да възникне при значителна степен на алкохолна повлияност. Физиологичният афект е краткотрайно особено емоционално състояние, в рамките на няколко минути от провокацията, стремително възникване на бурна емоционална реакция, разрешаваща се веднага в агресивни действия и с последващо бързо възникване на фаза на изчерпване и съжаление за случилото се, а не бягство от мястото.

Тази фактическа обстановка е била приета за установена от първоинстанционния съд при правилен, логичен и съобразен със закона анализ на доказателствата, който се споделя от въззивния съдебен състав, с две забележки, които са по отношение на кредитирането с доверие на свидетелските показания на А. В. и обсъждането на СППЕ, назначена на ДП, която е била изключена от доказателствения материал, без да бъде назначена повторна експертиза, въпреки несъгласието на първостепенния съд със заключението, като същевременно са се изисквали специални знания, за да се изяснят тези обстоятелства. Тези пропуски бяха коригирани чрез назначаване на повторна експертиза и изключване на показанията на свидетеля в частта, с която възпроизвеждат обясненията на подсъдимия. Правилно са били кредитирани обясненията на подсъдимия С. от ДП, свидетелските показания на М.Д., Ж.Д., В. И., М. Г., М. М., Г. Г., Г. В., В. В. /включително и прочетените по реда на чл.281, ал.5 във вр. с ал.1, т.2 от НПК/, В.Д., Г.Г., А. Г., писмените доказателства, веществените доказателства и назначените експертизи, /с изключение на СППЕ от ДП/. Правилно първоинстанционният съд е приел, че няма противоречия между показанията на свидетелите относно обстоятелствата, за които са свидетелствали и затова им е дадена вяра. Всички показания изясняват предисторията на случилото се,

обстоятелствата относно преместването на пострадалия в гр.***, неговия начин на живот, характер, обкръжение и навиците му, както и липсата на демонстрация на хомосексуални наклонности до инкриминираната дата. Настоящият състав изразява несъгласие единствено с поставянето на показанията на свидетеля В. в основата на доказателствените изводи, тъй като той е бил полицейски служител, при разпита си е възпроизвел казаното от подсъдимия по време на беседа, след задържането му, затова независимо че този свидетел няма някое от качествата по чл.118 от НПК, които да са формална пречка да се кредитират показанията му, те не могат да бъдат ценени. По делото са налични обяснения на подсъдимия, дадени при спазване на процесуалния ред, които не могат да бъдат възпроизвеждани чрез разпит на полицейски служител. По време на беседата С. е бил задържан, не е имал защитник, не са му разяснявани правата по НПК, включително и че има право да не дава уличаващи го обяснения, така че е недопустимо да се използват като доказателство в процеса показанията на свидетеля В., затова те следва да се изключат от доказателствения материал. Независимо от това, гласните доказателства кореспондират помежду си относно значимите факти, изясняват обстоятелствата, предшестващи инкриминираното събитие, както и развитието на ситуацията в дома на пострадалия. Обясненията на подсъдимия, кредитирани в посочените в мотивите части, най-вече приобщените чрез прочитане такива от ДП, освен че съответстват на останалите гласни доказателства, се подкрепят от писмените такива, експертизата по отношение на уврежданията, причинени на пострадалия, иззетите веществени доказателства и установените при прегледа на С. повърхностни увреждания. Именно съпоставяйки обясненията на подсъдимия от ДП и тези, дадени в хода на съдебното следствие, първоинстанционният съд правилно е поставил в основата на доказателствените си изводи първоначалните обяснения, надлежно приобщени чрез прочитане, тъй като е счел, че поведението на пострадалия е било интерпретирано по различен начин в по-късните обяснения, допълнени са нови обстоятелства – твърдения за по-грубо сексуално посегателство от посоченото в първоначалния разпит поведение на пострадалия, физическа агресия към подсъдимия, включително опити да бъде душен, активна борба и към изявленията, че подсъдимият е изпитал единствено отвращение от поведението на пострадалия, заявено в първия разпит, са добавени обяснения за изпитан от подсъдимия панически

страх. Първоинстанционният съд е приел, че тези обяснения не следва да се кредитират с доверие, защото са непоследователни, вътрешнопротиворечиви заради добавените нови моменти в тях, противоречиви са относно продължителността на боя като времетраене, а също и противоречат на обективните находки, установени при освидетелстването на С., при което не са констатирани следи от душене, не са констатиране наранявания, извън посочените в протокола, а ако ситуацията се е развила съгласно обясненията му, би следвало да се намерят и други находки. Освен това описанието на уврежданията на пострадалия съгласно СМЕ, за които се сочи, че са причинени със значителна кинетична енергия, множеството счупвания на ребра, както и липсата на увреждания, които да бъдат определени като защитни, а също и начинът на причиняване на уврежданията – при притискане между твърди тъпи предмети в предно задна посока, водят до извод, че подсъдимият е нанесъл силни удари, упражнил е натиск с голям интензитет върху гърдите на пострадалия, който не е имал възможност да се защитава, т.е. обясненията за активна агресия от страна на Д. противоречат на обективно установеното по делото. Съгласно заключението на ДНК експертиза №234/21-05-2019г., под ноктите на Д. не са открити следи от кръв или биологичен материал, кръвта по различните предмети на местопроизшествието е била единствено от него, което още веднъж доказва, че той не е успял да се защити активно, а от друга страна, установените при освидетелстването на С. находки сочат, че има дребни и повърхностни охлузвания, зачервявания, оток и охлузване на лакътя на лявата ръка, които е възможно да са получени при падането, когато е бил дръпнат за крака от пострадалия, а констатираните такива на дясната длан са по костите, формиращи ударната повърхност на юмрук, това съответства на казаното от подсъдимия, че е нанасял силни юмручни удари на пострадалия, но липсват основания да се приеме, че пострадалият е успял ефективно да се защити по твърдения от С. начин. Увреждането на лакътя на подсъдимия отговаря и на заявеното от него, че е ударил силно пострадалия в лицето, при което той паднал на пода, след което в опит да се изправи, го дръпнал за краката. Казаното от С., че в хода на съдебното следствие има по-ясен спомен от събитията, с което е направил опит да обясни добавянето на нови детайли към първоначалните си обяснения, правилно е било оценено като неприемлива причина за противоречията от първоинстанционния съд и е била дадена вяра

на обясненията от ДП /л.227-229 и л.394 от том 2/. Тази версия е била приета единствено като защитна, с оглед на желанието на С. да оправдае и омаловажи поведението си, като се представи като жертва на сексуално и физическо насилие. Категорично версията за поведението на пострадалия спрямо подсъдимия, описано от С. „като към жена“, в резултат на което е бил и нанесен побой, не може да бъде игнорирана, обясненията за наличието на такова нежелано и неуместно сексуално поведение от страна на пострадалия са последователни от първия разпит, още повече, че той е бил открит със събут анцунг, но интензитета на това поведение, както и твърдяната физическа агресия от страна на пострадалия, а също и твърденията за възникналия панически страх от изнасилване у подсъдимия, не са установени по делото. Правилно са били отхвърлени и обясненията в частта, в която С. е твърдял, че е лежал по гръб и е ритал пострадалия, в опит да се отскубне, а пострадалият от своя страна го дърпал и опитвал да го души, защото от една страна, самият С. е посочил, че Д. паднал на пода след силен удар с лакът в лицето, след което е бил по гръб на пода и в това положение са му причинени, съгласно експертизата, описаните увреждания, чиято сила съответства на нараняванията по юмрука на подсъдимия. Първоинстанционният съд е обсъдил в пълнота обясненията и в частта им относно времето на нападението и продължителността на побоя, като е съпоставил обясненията с показанията на тъщата на починалия, в тази насока следва да се съобрази и повлияването на подсъдимия от алкохола, единственото сигурно е, че когато подсъдимият си тръгнал, навън било тъмно, което не изключва случилото се да е било към 6 часа сутринта, по което време свидетелката М. Г. твърди, че последно чула силен шум, със сигурност е било след полунощ, защото самият подсъдим е обяснил, че някъде след полунощ е заспал на масата.

В заключение, след като от въззивния съд бяха изключени от доказателствената съвкупност показанията на полицейския служител, провел беседата след задържането на С., останалите гласни доказателства, кредитирани с доверие от първоинстанционния съд, потвърждават установеното във фактическо отношение. Тези доказателства са правдиви, кореспондират помежду си, свидетелските показания са безпристрастни и гласните доказателства съответстват на писмените и веществените такива,

затова правилно са били поставени в основата на изводите на съда относно приетите за установени обстоятелства по делото, като са били съобразени и обясненията на подсъдимия, в които той признава, че е нанесъл побой над пострадалия, но обяснява поведението си със сексуална и физическа агресия, панически страх и твърди, че в действията му няма умисъл /кто правилно в тази част обясненията не са кредитирани/. Показанията на свидетелите М.Д., Ж.Д., В. И., М. Г., М. М., Г. Г., Г. В., В. В. изясняват, че пострадалият бил добър човек, обичайно не е проявявал физическа агресия, напротив, бил дружелюбен и обичал събиранията с компания, единствено след употреба на алкохол се заяждал, но в случая подсъдимият не твърди такова поведение, а хомосексуални действия, които не е желал. Причината за инцидента е безспорно е установена от обясненията на подсъдимия, това е неуместното поведение на пострадалия спрямо подсъдимия, което той възприел като сексуално поведение спрямо жена, нежно говорене и галене по главата, които категорично отхвърлил. Нанесеният побой по този повод се обяснява с изпитаното голямо количество алкохол – С. е бил в алкохолно опиянение от средна степен, което е повишило емоционалната реактивност, причина за агресивните действия. Правилно първостепенният съд е отказал да кредитира заключението на назначената в хода на ДП СППЕ, като е приел, че подсъдимият не е действал в състояние на физиологичен афект, защото при освидетелстването от вещите лица подсъдимият е поддържал версията на обясненията си от съдебното следствие, а в нея поведението на пострадалия е преувеличено, описана е борба, за която е твърдял, че няма спомен как е приключила и как е успял да се пребори с Д.. Съображенията на съда са били свързани изцяло с отказа да кредитира с доверие самите обяснения на С., но настоящият състав прие, че след като се касае за въпроси, чието изясняване изисква специални знания, с които съдът не разполага, следва да се изготви повторна експертиза, за да отговори обосновано в какво психическо състояние е бил подсъдимият към момента на извършване на деянието. След приобщаването на заключението на тази експертиза напълно може да сподели виждането на първостепенния съд, че подсъдимият не е действал при условията на физиологичен афект, а единствено употребеният алкохол е отключил агресията му. Неуместното поведение на пострадалия да предложи хомосексуални действия, което поведение подсъдимият възприел като обидно, изпитал гняв и страх, още повече, че бил изненадан, непосредствено

преди това спял на масата и събуждайки се, осъзнал, че подсъдимият е подхождал към него „като към жена“, обясняват значително повлияната от алкохола емоционална реактивност и агресия, съответно изключват наличието на физиологичен афект. Експертното заключение подробно обосновава този извод, той съвпада с дадената от първоинстанционния съд оценка на първоначалната експертиза по тези въпроси, така че настоящият състав, като оцени депозираното пред втората инстанция заключение като компетентно, пълно и подробно, съдържащо отговор по всички поставени въпроси, го възприе изцяло и се присъедини към изводите в мотивите относно липсата на физиологичен афект в момента на осъществяване на деянието. Безспорно е установено, че подсъдимият е нанесъл множество удари с ръце и крака на пострадалия, включително го притискал силно, докато е бил в легнало положение, на твърда повърхност. Причинените телесни увреждания обективно не са в резултат на самоотбрана, след първия удар с лакът в лицето пострадалият паднал на пода и въпреки, че бил паднал в безпомощно състояние, пострадалият е бил удрян многократно, силно и продължително. Правилно с оглед на тези обективни данни съдът е приел, че нараняванията могат да имат обяснение единствено като намерение на подсъдимия да лиши от живот пострадалия, а не само да му причини умишлено телесна повреда с непредпазливо отношение към смъртта му, нито се касае за поведение на подсъдимия, извършено при неизбежна отбрана, при което е превишил пределите ѝ поради уплаха. Съгласно заключението на съдебномедицинската експертиза, причинената съчетана травма, изразяваща се в закрыта черепно-мозъчна и лицева травма, гръдна травма и останалите множество по-леки увреждания, сочат за нанесен интензивен и продължителен побой с множество удари, с ръце и крака, изключително силни и по цялото тяло, на лице, което не е имало възможност да се защитава поради изпитаното количество алкохол и положението на тялото – притиснат по гръб, на пода. Констатираните увреждания са нанесени приживе, според обясненията на С., когато си е тръгвал, той е бил жив и говорел нещо неразбираемо.

Предмет на подробен и законосъобразен анализ са били също писмените доказателства и доказателствени средства - протоколи за оглед на местопроизшествие, ведно с албум, протокол за освидетелстване на подсъдимия, ведно с албум, протоколи за оглед на труп, протоколи за оглед

на веществени доказателства, протокол за претърсване и изземване, ведно с фотоалбум, протокол за личен обиск, протокол за доброволно предаване, лист за преглед на пациент в КДБ/СО, удостоверение за наследници, характеристични данни, свидетелство за съдимост. Обсъдени са заключенията на химическа експертиза за определяне на концентрацията на алкохол в кръв и урина, дактилоскопска експертиза по протокол №Д-01/28.01.2019г., ДНК експертиза по протокол №19/ДНК-243/21.05.2019г., СМЕ на труд, допълнителна СМЕ по писмени данни №282/2019г., допълнителна СМЕ по писмени данни №114/2020г., веществените доказателства.

Съвкупният анализ на доказателствата /с направените от второинстанционния съд корекции по отношение на показанията на В. и СППЕ/ е правилен, споделя се от настоящия състав и води до извод, който обосновано и законосъобразно е бил направен и от първоинстанционния съд, че непротиворечиво и еднопосочно са установени релевантните факти относно обвинението. Доказателства подкрепят изцяло обвинението, единственото противоречие е между всички тях, в съвкупност и обясненията на подсъдимия, дадени в хода на съдебното следствие, за които правилно е било прието, че са единствено израз на защитна позиция с оглед смекчаване на отговорността. В обясненията си, включително и приобщените от първоинстанционния съд чрез прочитане от ДП, С. не отрича, че е нанесъл побой над Д., но твърди, че поведението му не било умишлено, както и сочи активно нападателно поведение спрямо него като причина за побоя. Наведените твърдения в тази насока са опровергани от обективно установените множество удари, причинили голям брой увреждания, за време повече от 5 минути, за които експертизата е установила, че са нанесени на пострадалия в положение, в което не е могъл да се отбранява. Правилни са изложените от първоинстанционния съд съображения в мотивите, че цялостното поведение на подсъдимия и характера на нанесените удари обективират намерението му да лиши от живот пострадалия, затова обясненията като източник на доказателства относно обвинението, правилно са били отхвърлени частично. Настоящият състав споделя този извод и затова прие, че твърденията за липса на намерение за убийство са израз единствено на защитна позиция.

Анализът на писмените доказателства и доказателствените средства също е бил извършен от първата инстанция всестранно и пълно, при спазване на процесуалните правила за това, затова настоящият състав се солидаризира изцяло с него и няма какво да допълни към изложените в мотивите доводи. Писмените доказателства – протоколите за оглед, ведно с фотоалбуми, протоколът за освидетелстване на подсъдимия, протоколите за вземане на образци за сравнителни изследвания, за оглед на веществени доказателства и за доброволно предаване са годни да послужат за установяване на описаните в тях обстоятелства, съдържащата се в тях информация съответства на събраните с гласни доказателства данни, процесуалният ред за съставянето им е спазен, кореспондират и с останалите писмени доказателства, събрани по ДП. Заключение на приобщените по делото експертизи също са били обсъдени задълбочено и са поставени в основата на доказателствените изводи. Изводите за съдебното минало на подсъдимия са направени въз основа на актуална справка за съдимост. Заключение на съдебнопсихиатрично психологичната експертиза беше обсъдено подробно по-горе, безспорно е установено, че първостепенният съд е направил правилен извод, че липсва основание да се приеме, че подсъдимият е действал при условията на патологичен или физиологичен афект, както и че е бил в състояние да дава адекватни обяснения и липсват пречки за подвеждането му под отговорност. Останалите експертизи са довели до извод относно количеството алкохол в кръвта и урината на пострадалия, дактилоскопската експертиза е установила наличието на отпечатък от три пръста от лявата ръка на подсъдимия по облегалката на стол, налични са следи от него по чаша, а също е открит биологичен материал от него по угарки, всички тези доказателства подкрепят обвинението и обясненията на подсъдимия за присъствието му на местопроизшествието през нощта на деянието.

Така, при законосъобразен анализ на доказателствената съвкупност, събрана и обсъдена от първоинстанционния съд при стриктно спазване на процесуалните правила, правилно и законосъобразно въз основа на цялостното обсъждане е прието, че по делото е безспорно установено извършеното престъпление от подсъдимия. Изводите на първата инстанция относно наличието на всички елементи от състава на престъплението от обективна и субективна страна е правилен, съобразен със събраните

доказателства и напълно се споделя от настоящия състав. Действително са налице всички основания да се приеме, че подсъдимият С.С. е осъществил умишлено състава на престъплението по чл.116, ал.1, т.6, пр.2 във вр. с чл.115 от НК, като на 17.01.2019г., в гр.***, в дома му на ул.“****“№5А, умишлено умъртвил И. Й. Д., като му причинил съчетана травма, изразяваща се в закрыта черепно-мозъчна и лицева травма – кръвонасядания на меките черепни обвивки и лицето със счупване на носни кости, кръвоизлив под външната обвивка на двете очни ябълки, кръвонасядане на двете устни и разкъсно контузни рани на горна / три броя/, кръвонасядане на лява ушна мида и кръвоизлив под твърдата мозъчна обвивка, розов ликвор, около съдов и околоклетъчен оток, гръдна гравма – множество счупвания на ребра двустранно с разкъсване на междуребрена мускулатура /7-мо и 8-мо ребро в ляво/ и кръвонасядане на същата, кръвоизлив в двете гръдни кухини, охлузвания на гръдния кош, охлузвания на двете рамене и дракотини на ляво, охлузване на ляв лакът, дракотини вдясно поясно и към седалището и кръвонасядане и охлузвания на двете колена, кръвонасядания на коремната стена, довели до остра дихателна и сърдечно-съдова недостатъчност, като деянието е извършено по особено мъчителен начин за убийтия.

Инкриминираното поведение на подсъдимия е обективизирано в нанасяне на пострадалия на интензивен и продължителен побой, при който на нанесени множество силни удари с ръце и крака по цялото тяло, много от ударите са били насочени към жизненоважни части на тялото – главата и гърдите, причинен е и силен натиск в областта на гърдите, докато пострадалият е бил на пода, по гръб. Смъртта е настъпила в пряка причинно-следствена връзка с уврежданията, след известно време, всички увреждания са нанесени на пострадалия приживе, той е имал дихателна и сърдечна дейност от 6 до 8 часа след причиняване на уврежданията. Максималната концентрация на алкохол в кръвта на пострадалия е била 2.5 промила, тя се проявява със значително подтискане на централната нервна система, понижена болкова чувствителност, значителни нарушения на мисловната дейност, сетивността, а това от своя страна, в съчетание с черепно-мозъчната травма, е действало в посока за понижена болкова чувствителност и нарушения в мисловната дейност и сетивността. Съгласно заключението на СМЕ, Д. е изпитвал болка и страдание, съответстващи на този вид травми и

при тези обстоятелства. С оглед на тези безспорно установени данни, правилно първоинстанционният съд е приел, че е доказано наличието на квалифициращото обстоятелство умъртвяването да е извършено по особено мъчителен начин за жертвата, като е обосновал този извод с броя, насочеността, силата и интензитета на ударите, продължителността на побоя, нанасянето му с ръце и крака, едновременно с притискане на гръдния кош, с ясно съзнание, че пострадалият е беззащитен поради привеждането му в такова положение и употребата на алкохол, както и фактът, че Д. е бил в съзнание и е говорел към момента на оттеглянето на нападателя, а смъртта е настъпила часове по-късно. Съгласно приетото от съдебната практика, наличието на квалификация признак убийството да е причинено по особено мъчителен за жертвата начин, се преценява в зависимост от изживените болки и страдания преди настъпване на смъртта, които са тежки и продължават по-дълъг период, безспорно предвид множеството удари, механизма на нанасянето им, продължителността на побоя и периода, изминал до смъртта, определя деянието именно като съответстващо на тази квалификация, като следва да се отбележи и че подсъдимият напълно е осъзнавал характеристиките на извършеното деяние, тъй като е бил със запазени психични годности, осъзнавал е, че пострадалият преживява извънредни мъки, но въпреки това продължил да нанася удари и го изоставил в това положение, без да се интересува от него или да повика помощ. Така установените обективни данни ясно сочат на правилност и на извода на първата инстанция относно наличието на пряк умисъл за причиняване на смъртта, с пълно осъзнаване на общественоопасния характер на стореното, както и желание да настъпят общественоопасните последици, независимо от защитната версия, че липсва умисъл. Съответно на установеното по делото е и посоченото в мотивите относно умисъла, а именно че се касае за инцидентно възникнал умисъл, в резултат на поведението на пострадалия и количеството употребен алкохол, при който решението за нанасяне на побоя е било взето внезапно, реализирано е веднага и предвид механизма на причиняване на уврежданията и състоянието на пострадалия, както и изоставянето му в безпомощно състояние, а впоследствие и опит за прикриване на следите от присъствието на местопроизшествието, сочат именно, че от субективна страна престъплението е извършено при условията на пряк умисъл.

Категорично не може да се обсъжда различна правна квалификация, свързана с искането на защитата да се приеме, че подсъдимият е действал в състояние на силно раздразнение, предизвикано от пострадалия с обидно и неуместно поведение, насочено към сексуалната му неприкосновеност, което е могло да настъпят тежки последици. Такова становище на защитата, поддържано и пред настоящата инстанция, е било обсъдено подробно в мотивите на проверяваната присъда и обосновано е отхвърлено като недоказано. На първо място, от заключението на приетата от настоящия състав СППЕ е установено, че подсъдимият е действал под влиянието на алкохолното опиянение, с напълно ясно съзнание, но със занижени задръжки, има ясен, пълен и подреден спомен за случилото се, не е изпадал в състояние на физиологичен или патологичен афект, а и поведението на пострадалия не е било такова, каквото се изисква съгласно диспозицията на правната норма по чл.118, ал.1 от НК. Няма нападение, а подсъдимият се е почувствал обиден от сексуалното предложение, но това негово усещане не може да се определи като тежка обида по смисъла на този текст от закона, защото всъщност пострадалият не е изрекъл или извършил спрямо него нещо обидно, т.е. унижително за честта или достойнството му в общоприетия смисъл, по-скоро се касае за субективно усещане у С.. Още по-малко може да се приемат за основателни доводите за наличие на състав по чл.124 от НК, защото от установените обективни действия на С. е ясно, че целта му е била не да нанесе телесна повреда, а да убие жертвата, достатъчно е да се повтори колко голям е бил броят на ударите и в кои телесни области са били насочени, за да се отхвърли тезата за умисъл за причиняване само на телесна повреда. Упражненото насилие обективира и целенасочено поведение и желание за причиняване на смърт, не телесна повреда, при която отношението към смъртта е непредпазливо. Тезата за извършване на деянието при превишаване на пределите на неизбежната отбрана по смисъла на чл.12, ал.4 от НК също е била изключена напълно правилно, защото Д. не е извършвал непосредствено противоправно нападение спрямо подсъдимия, който от своя страна да е причинил вреди на нападателя, т.е. процесния побой, но поради уплаха или смущение да са превишени пределите на неизбежната отбрана. Според обясненията на подсъдимия, Д. се опитал да му предложи да извърша някакви сексуални действия, но не го е нападал, а побоят бил провокиран от обида, отвращение и повишената емоционалност след употребата на алкохол.

Първостепенният съд обосновава е обсъдил във връзка със защитената правна квалификация и възраженията на защитата за алтернативно квалифициране на деянието по други текстове от НК както обективните находки, така и субективното отношение на дееца към извършеното, като законосъобразно е заключението, че се касае за наличие на пряк умисъл за извършване на убийство по особено мъчителен за жертвата начин. Въззивният съдебен състав напълно споделя тези изводи, тъй като действително обективните данни за множеството удари, продължителността на нанасянето им, оставянето на пострадалия да агонизира часове, както и ясното съзнание, че е безпомощен заради употребения алкохол и липсата на възможност както да се защитава, така и да повика помощ впоследствие, а не на последно място и действията на подсъдимия в деня, когато е узнал за смъртта, са все основания да се приеме, че правната квалификация е правилна. Напълно се споделя и изводът, че подсъдимият е действал при условията на пряк умисъл и защото е съзнавал общественоопасния характер на деянието, целял е неговите последици, включително е оставил пострадалия в тежко състояние и за часове в предсмъртна агония, обективните действия на С. сочат, че той е съзнавал какво точно извършва, затова и обясненията му, че не искал да убие пострадалия и поведението му не било умишлено, категорично имат стойност само като защитна позиция.

Солидаризирайки се с посоченото в мотивите на присъдата в частта относно правната квалификация на деянието, въззивният съдебен състав прие, че възраженията на защитата за липса на съставомерност по текста, по който подсъдимият е бил признат за виновен, са неоснователни по изложените по-горе съображения, същото беше прието и относно искането за оправдаване.

Съображенията в мотивите на първоинстанционния акт относно вида на индивидуализираното наказание с оглед предвидените по чл.116, ал.1 наказания „Лишаване от свобода“ от 15 до 20 години, „Доживотен затвор“ или „Доживотен затвор без право на замяна“, а именно да определи наказание в рамките на първата алтернатива, тъй като не са налице основанията за определяне на по-тежко от лишаване от свобода наказание, са правилни и законосъобразни, затова се споделят изцяло. Законосъобразно е преценено, че не са налице основанията по чл.38, ал.1 от НК да се наложи наказание

„Доживотен затвор без замяна“, защото престъплението не може да бъде определено като изключително тежко и целите по чл.36 от НК могат да се реализират чрез по-леко наказание. Правилна е и преценката, че не е подходящо и наказанието „Доживотен затвор“, тъй като престъплението не може да се квалифицира като особено тежко по смисъла на чл.38а, ал.2 от НК. Безспорно убийството като престъпление се отличава със завишена степен на обществена опасност, но конкретното битово убийство, извършено след продължителна употреба на алкохол, няма изключителен характер. Това е така, защото макар да е квалифицирано като убийство, извършено по особено мъчителен начин за убийтия, то не се отличава съществено от други престъпления от същия вид, от друга страна, размерът на предвиденото наказание лишаване от свобода за това престъпление е един от най-високите в НК, така че законодателят е съобразил тежестта му, както и необходимостта наказанието да постигне целите по чл.36 от НК, като освен да въздейства поправително и превъзпитателно върху подсъдимия, да въздейства и върху другите членове на обществото по този начин. При индивидуализацията на наказанието съдът следва да отчете не общата обществената опасност на престъпленията от определен вид, а специфичната обществена опасност на конкретното деяние и конкретния деец, като намери баланс между посочените в чл. 36 НК цели – поправянето и превъзпитанието на осъдения и общопревантивната функция на наказанието. Надценяването на значението на генералната превенция винаги би довело до неоправдана репресия спрямо конкретния подсъдим, поради което би било несправедливо, а по този начин не би могло да реализира целите на генералната превенция. След като законодателят не е дефинирал изрично понятието "изключително тежко престъпление", правната теория и съдебната практика са посочили признаците на тази изключителност. Тя се преценява съобразно настъпилите вредни последици, отегчаващите вината обстоятелства, личността на дееца, специфика при извършване на деянието и всички други относими негативни моменти. Затова правилно е било прието от първоинстанционния съд, че не се касае за изключително тежко престъпление, тъй като обществената опасност на деянието не надхвърля значително тази на подобните случаи, с което получават отговор исканията на частните обвинители за налагане на по-тежко наказание от лишаване от свобода.

Относно конкретния размер на наказанието, съдът е приел, че то следва да се определи малко над средния предвиден от законодателя като подходящ с оглед отчетените смекчаващи и отегчаващи отговорността обстоятелства, затова го индивидуализирал за срок от 18 години. Настоящият състав приема, че смекчаващите отговорността обстоятелства са преценени правилно и те са чистото съдебно минало на подсъдимия, съдействието му за разкриване на случилото се, както и нежеланото поведение на пострадалия, насочено към интимната сфера на С.. Към тези обстоятелства следва да бъдат добавени младата възраст на подсъдимия, както и неговата трудова ангажираност, макар и сезонна. Посоченото отегчаващо отговорността обстоятелство – прекомерната агресивност на извършеното, извън обстоятелствата, свързани със съставомерността на деянието, не може да бъде пренебрегнато, тъй като действително съобразно съдебната практика, е възможно убийство да бъде извършено едновременно при условията на особена жестокост и по особено мъчителен за жертвата начин, а в случая не е вменена на дееца квалификация, определяща престъплението като такова по чл.116, ал.1, т.6, пр.3, затова е възможно прекалената агресивността към жертвата, подчертана и в експертното заключение като характерна за личността на подсъдимия, да се оцени като такова обстоятелство. Не може да се приеме за отегчаващо отговорността обстоятелство, че жертвата е бил обичан от близките си човек и тяхна морална опора, това е оценка за личността на Д. и няма как да има отношение към индивидуализацията на наказанието на подсъдимия. При това положение, с тези забележки, при които се добавят още две смекчаващи отговорността обстоятелства и отегчаващото вината обстоятелство остава само едно, правилно е било прието, че съобразявайки характеристиките на конкретното престъпление и деец, единствената алтернатива за вида на наказанието в случая е „Лишаване от свобода“, определено при условията на чл.54 от НК, тъй като липсва основание за приложение на разпоредбата на чл.55 от НК. Правилно е бил отчетен превес на смекчаващите над отегчаващите отговорността обстоятелства, този превес е по-отчетлив след корекцията на мотивите относно броя на тези обстоятелства, така че действително наказанието следва да се определи под средния размер, като за да е съответно на извършеното, след като е отчетено само едно отегчаващо отговорността обстоятелство и са пропуснати две смекчаващи отговорността такива, справедливото наказание

„Лишаване от свобода“ би било за срок от 16 години, в какъвто смисъл следва да се измени присъдата, като се намали определеното наказание от 18 на 16 години. Така индивидуализираното наказание „Лишаване от свобода“ за срок от 16 години напълно отговаря на обществената опасност на дееца и е съобразено с всички данни за личността му, както е съответно и на обществената опасност на извършеното престъпление, в този смисъл е справедливо, още повече, че е определено съвсем близо до минималния предвиден от закона размер. Законосъобразно е постановено на основание чл.57, ал.1, т.2, б.„а“ от ЗИНЗС то да се търпи при първоначален строг затворнически режим и е извършено приспадане на времето, през което подсъдимият е бил задържан по време на наказателното производство.

Възраженията на защитата за незаконосъобразност и необоснованост на акта, предвид изложението по-горе, са неоснователни. Не са основателни доводите, че съдът е съобразил настъпилия вредоносен резултат и травматичните увреждания на пострадалия, но е игнорирал доказателства – протокол за оглед на местопроизшествие, СМЕ относно липса на защитни находки по тялото на пострадалия, ДНК експертиза за същите обстоятелства, психиатрично-психологическата експертиза относно физиологичния афект, стрес и страх, достоверността на твърденията на подсъдимия. Всички доказателства са били подробно обсъдени, съобразени са както със самостоятелното си значение, така и след съпоставяне помежду им, отговорено е аргументирано и защо не са приети за налични признаците на престъпленията по чл.118 или по чл.124 от НК, както и защо не е приложена разпоредбата на чл.12, ал.4 от НК. По отношение на законосъобразността на анализа на доказателствата и по правилността на приетата правна квалификация по-горе в решението бяха изложени подробни съображения, налагащи извод за неоснователност на доводите в жалбата на защитника. Конкретно, обективните находки по тялото на пострадалия, както и липсата на защитни наранявания, правилно са били интерпретирани като водещи до извод, че побоят е бил интензивен и продължителен, а пострадалият не е могъл да се защити ефективно. ДНК експертизата не установява нищо различно от обясненията на подсъдимия, тъй като е констатирала наличие на биологичен материал от него по угарки, а той е дал обяснения, че е пушил на местопроизшествието. По отношение твърденията за игнориране на

протокола за оглед, в мотивите подробно е отразено неговото съдържание, така че тези твърдения не могат да бъдат споделени, още повече, че освен че отразеното в протокола относно местопроизшествието е съобразено от съда, то не противоречи и на обясненията на С.. Съдът подробно е аргументирал защо е кредитирал с доверие обясненията на подсъдимия от ДП, а не тези от съдебното следствие, както и защо е изключено заключението на СППЕ в частта му, в която вещите лица са посочили, че е било налице състояние на физиологичен афект, тази процесуална дейност е законосъобразна, въпросите, за които се изискват научни методи и специални знания са били изяснени от назначената в хода на въззивното съдебно следствие повторна експертиза, така че защитните възражения и в тази насока не са основателни. По тези съображения, исканията за оправдаване на подсъдимия или за преквалифициране на престъплението по предлаганите в жалбата и поддържани в съдебно заседание две по-леко наказуеми алтернативи и съответно намаляване на наказанието на това основание, са неоснователни.

Въззивните жалби на частните обвинители М.Д. и Ж.Д., с които се оспорва като снизходителен размерът на наказанието „Лишаване от свобода“ за срок от 18 години, каквото становище е изразил и повереникът на частните обвинители В.Д. и Г.Г., също бяха приети за неоснователни. Твърденията, че подсъдимият не е изразил съжаление или разкаяние, а напротив, възприел е защитна теза, че е жертва на посегателство, са неоснователни, доколкото не намират опора в доказателствата по делото. На първо място, в значителна степен подсъдимият е допринесъл за разкриване на престъплението, като е дал подробни обяснения за случилото се, а причината за нанасяне на побоя е установена безспорно и тя е свързана с поведението на пострадалия. Продължителността на нанесения побой, безпомощното състояние на Д., жестокостта на ударите, за да се получат такива тежки травми, изцяло са били съобразени при индивидуализирането на наказанието. В този смисъл искането въззивният съд да приеме, че деянието е извършено при превес на отегчаващите вината обстоятелства и да измени присъдата, като размерът на наказанието бъде определен към максималния, като се наложи наказание „Доживотен затвор“, не може да бъде уважено. По-горе в решението беше посочено защо наказанието „Доживотен затвор“ не е подходящо и че не са налице предпоставките по чл.38а, ал.2 от НК за определяне на наказание по

тази алтернатива измежду предвидените в разпоредбата на чл.116, ал.1 от НК такива. Извършеното престъпление не може да се определи като "изключително тежко престъпление" с оглед приетото в съдебната теория и практика, а като битово убийство, извършено под въздействието на алкохол, за да достигне до този извод, първоинстанционния съд правилно е съобразил всички относими обстоятелства - настъпилите вредни последици, отегчаващите и смекчаващите вината обстоятелства, личността на дееца и спецификата при извършване на деянието. Специфичните за конкретното деяние и деец обстоятелства са такива, че не могат да определят престъплението като изключително тежко, с оглед наличието само на едно отегчаващо вината обстоятелство и няколко смекчаващи такива.

Присъдата не е обжалвана от гражданските ищци в частта, с която първоинстанционният съд е отхвърлил частично приетите за съвместно разглеждане в наказателния процес граждански искове. Тъй като защитникът на подсъдимия е поискал оправдаването му, в това искане, което при уважаване би наложило отмяна на присъдата и в тази част, имплицитно се съдържа и искане за проверка на произнасянето по гражданските искове.

Първоинстанционният съд правилно е приел, че гражданските искове за заплащане на обезщетение на законните наследници на починалия Д. за претърпени от престъплението неимуществени вреди са допустими и частично основателни. Обстоятелствата относно семейните взаимоотношения на Д. са били изяснени по делото, той поддържал постоянна и силна връзка със съпругата си, както и с най-малкия си син, роден от втория му брак, а с децата от първия си брак рядко се чувал по телефона, още по-рядко се виждал с тях, независимо че живеели в близост – те се намирал в гр.***, а той в гр.***. По отношение на съпругата му М. Д. е прието, че е почувствала силни душевни страдания от загубата на съпруга ѝ, предвид поддържаната помежду им силна връзка, независимо че тя била на работа в чужбина, двамата се виждали по празници, тя му изпращала пари, той се грижил за дома ѝ в гр.***, имали планове за бъдещето си. Предвид изискванията обезщетението да е справедливо, правилно е присъдена сумата от 100 000 лева, като до пълния размер на предявения иск 150 000 лева съдът е счел, че искът следва да есе отхвърли, като е съобразил наред с причинените неимуществени вреди и икономическата ситуация в страната и размера на минималната работна

заплата към момента на деянието. По същите съображения, законосъобразно съдът е уважил частично гражданските иски на децата на починалия, като е приел, че най-малкият син Ж.Д. е бил много привързан към баща си, общувал с него пълноценно, поддържали непрекъсната връзка, макар да не живеели в едно населено място, затова справедливото обезщетение би било в размер на 100 000 лева, като до пълния претендиран размер от 150 000 лева искът е бил отхвърлен. Синът и дъщерята на Д. от първия му брак В.Д. и Г.Г. са общували по-рядко с баща си, живеели са в различни населени места, двамата са имали семейства, били отдавна самостоятелни, чували се по телефона от време на време, въпреки това загубата на бащата е предизвикала душевни терзания и шок за двамата, затова техните иски са били уважени до размер на по 50 000 лева, като до пълния размер от 100 000 лева са били отхвърлени, като неоснователни.

Присъдата е правилна и в частта, с която на С. са били възложени държавните такси върху уважението размери на гражданските иски, разноските на частните обвинители и граждански ищци и разноските по наказателното производство. Освен тези разноски, подсъдимият трябва да бъде осъден на основание чл.189, ал.3 от НПК да заплати и сторените по въззивното производство разходи в размер на 997 лева.

Изложените по-горе съображения налагат извод, че обжалваната присъда следва да бъде потвърдена в наказателно-осъдителната ѝ част, като бъде изменена в санкционната част в посочения по-горе смисъл. Жалбата на защитника с искания за оправдаване на подсъдимия или за намаляване на наказанието след преквалификация на престъплението в по-леко, по посочените две алтернативи, както и жалбите на частните обвинители за увеличаване на наказанието, като неоснователни, следва да бъдат оставени без уважение.

Поради горното и на основание чл.334, т.3 и т.6, чл.337, ал.1, т.1 и чл.338 от НПК, САС в настоящия състав

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ присъда №59 от 29.10.2020г., постановена по нохд №71/2020г. по описа на ОС Видин в санкционната ѝ част, като намалява наложеното на подсъдимия С. В. С., с ЕГН ***** наказание „Лишаване от свобода“ от 18 /осемнадесет/ на 16 /шестнадесет/ години.

ПОТВЪРЖДАВА присъда №59 от 29.10.2020г., постановена по нохд №71/2020г. по описа на ОС Видин, в останалата ѝ част.

Осъжда С. В. С. да заплати по сметка на САС сумата от 997 /деветстотин деветдесет и седем/ лева, представляваща разноски по въззивното производство, както и д.т. в размер на 5 /пет/ лева за издаване на изпълнителен лист.

Решението може да се обжалва или протестира в 15-дневен срок от съобщаването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____